

REDACTOR RESPONSABIL:
IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se nainte
în Oradea-Mare.

Ese în fiecare Duminică.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an . . . 1 fl. 50 cr.
Pe $\frac{1}{2}$ an . . . 3 fl. — cr.
Pe un an . . . 6 fl. — cr.

Pentru România și
străinătate, un an 20 fr.

ADIO DE LA PALESTINA.

— Palestină, mamă dulce!
Eu te las cu Dumnezeu,
Căci geșeftul așî mă duce
La Pesta, la tãmbălău.

— Sum răpită, sfășiată,
Sufletul meu plãnge 'nfrânt,
Și din prag eu înc'odatã
Jalnic bine te cuvânt

— Vesel mă despart de tine,
Ce ca mamă m'ai iubit,
Dar la Pesta țile bune
Voiu trăi necontenit.

Dee Dumneđeu sã fie
Cametele cât de grele,
Ca sã-mi trag eu bogăție
De pe-a ungurilor piele.

Și mai sper eu, mamă dragă,
Așa o voiu încurca,
Până cã Ungaria 'ntreagã
Ție țî se va 'nchina.

Of, ce serbare-o sã vinã,
Când veî stringe-o 'n brațu-ți, ah!
Iar pân' atunci, Palestinã,
Eu te las cu Iehovah!

Cobi.

Anecdote contimporane.

I.

Nu de mult s'a întemplat, cã la New-York cu ocaziunea unei reprezentații datã de *Sarah-Bernhardt*, se presintã publicului „*un actor*“ atãt de prost, în cãt toți 'l-au fluerat.

La a dõua reprezentație se aflã, cã cel care face rolul *tatãlui* din piesa „*Magda*“ — actorul cel prost — nu era altul, de cãt un bïet milionar, care plãtise gras impresariului sã-l primeascã în trupã, ca sã põtã fi mai aprõpe de divã.

II.

În comuna era sã mã ia gura pe din-nainte sã aflã un preot gr. *oriental* cu un altul *reformat*, fiind comuna mixtã. Preoții acestia de și unul român, cel-l'alt neamț, totuși trãiesc într'o armonie bunisõrã.

Proprietarul de acolo ținuse mai țilele trecute o petrecere (de sigur millenarã!), la care invitase pe ambi preoți. Mãnecãri cu ridicata, vinul curgã ca valea, pãnãce preoții noști se cãmãcirã binișor. În cãmãceala lor se escã întrã ei o disputã, destul de vehementã, asupra confesionalitãții. Al nost afirma cã nu e lege mai bunã ca cea *orientalã* și tõtã lumea ar trebui sã primeascã legea *orientalã*; reformatul țicã, cã numai legea *reformatã* e cea mai bunã. Disputa devenise tot

mai acută, pânăce popa reformat începuse astfel a esplica importanța legii lui :

— Uită, colegă! De pildă fața mea e *apusul*, spațele mele *orientul*, iar mânilor mele *civilizațiunea*. Pricepî?

— Da, pricep!

— No veđi, acum tótă lumea știe, că fața stă mai pre sus spatelor, așa dară apusul, *leagănul reformațiunei*, stă mai pre sus orientului, *leagănul ortodoxiei*.

— Bine, dar ce vrei să ȃci cu aceea, că mânilor ți sunt civilizația?

— Ei bine, veđi, mânilor le poți întorce în buna voie pe față, pânăcând la spate a nevoie le poți duce; așa stăm și cu civilizația, în apus, unde e reformația, e ȃlnică, pânăcând în orient, unde e ortodoxia, în veci nu ajunge. Pricepî?

— Măncare-ai fripți pe Calvin și Luther, lasă dară că-ți documentez eu ție că *civilizația se estinde și preste orient!* — strigă atunci popa nost inverșunat și cu aceea top! cu un pumn țapăn la popa reformat după cap (în orient), încât pe bietul reformat două ore nu-l mai părăsia tusa.

— Ce ai făcut, părinte? — întrebă spăriați óspeții.

— Lăsați, domnilor, să simțească efectul *civilizațiunei* și în orient! — și cu acestea luându-și pălăria se ștearsă.

III.

D. Archer, comisar de poliție în cartierul Montmartre din Paris, a trimis mai ȃlele trecute la poliție pe un biet țigan, atins de nebunie, care locuia într'o casă din strada Grange-Batalière.

Stăpăna casei, la care locuia țiganul, de și acesta îi era dator cu chiria, temenduse de el îi ȃce :

— Pleacă, fugi și lasă-mă în pace! Îți opresc ca garanție pentru chirie contrabasul (gurduna).

Creȃnd, că țiganul a și plecat la poliție, un servitor întră în odaia lui, ca să-l ia monumentalul instrument și să-l așeze într'un colț.

Îndată ce puse mâna pe diblă, o voce găunosă se auđi dintr'ensa vorbind într'o limbă neînțeleasă. Servitorul fugi îngrozit și începu să strige pe scări :

— Tula! Odaia țiganului e fermecată. Dibla lui vorbește, de bună seamă e într' enșă dracul!

Stăpăna casei, mai puțin fricósa decât servitorul, descoperi stratagema. Bietul țigan, în nebunia sa, de frica poliției, deslipise fundul colosalei lui viorii și se aședuse în ea. Cu mare necaz numai 'l-au putat scóte de acolo ómenii poliției.

— Voiu să fiu îngropat într' enșă, țipa bietul țigan, lăsați-mă să mor aici înăuntru!

Voiă liberă.

Profesorul Ghibu: Are omul voiă liberă?

Teologul: Are pe dracul!

Prof. Ghibu: Nu fi mai prost, omule, decât ce ești, cum se n'aibă omul voiă liberă?

Teologul: Atneii mă rog, Părinte, pentru ce nu putem merge la serbarea de $\frac{3}{15}$ maiu în restaurantul lui „Ardean“, fără voiă directorului *Droșca*?

Copil monstru.

— Ađi am cercetat pe un amic intim al meu. E mare bucurie la casă. Ađi-nópte dómna lui a dat vieață unui băiat voinic. Închipuește-ți numai, mititelul are niște mustațe, ca tatăl său!

— Cum? că atunci e monstru.

— Dară! E băiat cum se cade, dar tatăl său nu are nici măcar un fir de mustață.

Noțiade moțăite.

I.

În Orăștia.

Străinul: D-nule Noța, de cine te ții d-ta?

Noța: Bre, pãrlitule! Eú mă țin de mine însu-mi!

Străinul: Uf, bātu-'l-ar, că prost domn ai dară!

II.

Înaintea „Ravecii“.

Directorul (tipografiei «Minerva»): Se dea Dumneȃeu, neue-rock, dar cum mai stai cu Coana Raveca?

Noța: Tóte ar fi cum ar fite, numai cât Sobolaniii aștia de conventi-cãliți au nãpãditã-rã asupra bieteii Raveci, știi, ca fetele bêtrâne la măriș, seu ca colegii lor de sub pãmânt, cari au stricatã-rã tóte semãnturile.

Directorul: Nu te pré supără-te, că îți dau eu un sfat să te scapi de Sobolandrii ăia și de cei de sub pământ și de cei de de-asupra pământului, cari rod la rochiile Ravecii.

Noța: Sărut pravul picioarelor d-tale, m'ltam d-tale, dă-mi ori ce sfat, că-l primesc bucuros.

Directorul: Apoî uite sfatul! Livadia decă 'ți-o scormonesc soboliî, vinde-o, și atunci vor scormoni în a celui ce ai vîndut'o, tot așa fă și cu „Raveca“, dă-o sobolanilor și tu te vei scăpa de ea, ca preoții de liturgiile millenare. Pricepustiî'-ai, mă!?

Noța: Priceput, mă rog, d-nule director, pupu-ți pupăza în cuib; dar eu așa cred, că nici așa nu voi scăpa de ei.

Directorul: Apoî ascultă-mi un alt sfat dară, și atunci de sigur vei scăpa de ei.

Noța: Bucuros, bucuros! Ce sfat?

Directorul: Spîndură-te, fétul nost!!!

III.

Noța-e-xelentistima-Raveca.

Sima se abate mai dîlele trecute prin Orăștia. Pe stradă se întâlnește cu Noța:

— Ian auđi, nene, nu mî-ai și spune, unde e Redacția „Ravecii Orăștiei“?

— Că tocmai bine ai brodit'o, nene! İată mîna, chiar eu sum vestitul Noța, redacția e aci în odaia în care dorm eu cînd fac „Revista“.

MOTIVE DEOSEBITE.

Doi soldați, în timpul unui război, stau ascunși într'un șanț.

— Pentru ce ai intrat tu în armată? — întrebă unul.

— Pentru că — response întrebatul — n'aveam nevastă și doream războiul. Dar tu, pentru ce ai intrat în oștire?

— Pentru că, din potrivă: aveam nevastă și doream pacea

Un toast.

(al lui signor Șerban de Voila.)

Domnilor! Eu nu am lipsă să fiu deputat. Familia mea nobilă a fost, este și va fi (Strigăte asurđitore: *Va fi!*) Tatăl meu a fost nobil, tot așa și moșii și strămoșii mei până la *Traian*; ba mai departe, până la *Nerva*, dovadă nobila mea *nervositate*; ba și mai departe, până la *Domitian*, dovadă calitatea mea de deputat *domestic*; ma și mai departe, până la *Tiberea*, dovadă că eu mult *fiu* la *bere*; ba și mai departe, până la *Caligula* și *August*, dovadă că prin Voila e *canicula* totdeauna în *august*; ba și mai departe, dar nu-î mai știu bine fără carte. Atîta însă știu, domnilor, că străbunii mei avîu castelulul lor propriu în țara Cepei și privîu fumînd din ferestri, cînd a făcut Dumnezeu lumea!

Fidantați fericiți.

Mtreasa: Ai gîndit la mine adese-ori, în călătoriile tale?

Mirele: Cum nu dragă, cînd în totă seara am cînat friptură — de gîscă.

În cupeu.

Doi domni se recomandă.

— Eu sum Izrael Hunyadi.

— Eu sum Simeon Battyányi; dar și eu am avut alt nume nainte de acesta cu vr'o 2 ani.

Circumscris.

A. Cine e oficerul cu care vorbiși mai nainte?

B. Un vechi camarad d'al meu, care a fost pîrtaș la războiul în care am avut nefericirea a fi și eu.

A. Cum, frate? Eu am cređut, că tu nici cînd n'ai servit în armată?!

B. Nu, dar oficerul acesta ține de soție pe fost'a mea muiere.

Caraghios.

X. Eu sum născut Român.

Y. Așa? Dar ore există Român și nenăscuți?

Tovărășia țigano-săsească.

(Anecdotală populară.)

Un țigan, se nu ȃic cióră,
 Prost la cap și lung la ghiară,
 C'un Sas s'a împreunat,
 Un purcel ambiu-a furat.
 Înainte de-al mânca,
 Ei încep a se certa.
 Sasul vrú se facă zamă,
 Țiganul voia tocană.
 După o lungă intrigă
 Se 'nvoiră ca se-l frigă
 Și-acela *care-a visa*
Maî frumos — il va mânca.
 Ei cu gândul la friptură
 Se întind în bățătură
 Și se culcă ambiu jos,
 Cugetând *la vis frumos*.
 Adormiră amendoî
 Suflând din nas ca 'n cimpoi.
 Țiganul dormé cu grosul
 Nemișcat, țapén ca osul;
 Iar Sasul, cu minte, ȃeú,
Iși vede de lucrul seú,
 Și gătând cu al seú plan
 Se culcă lângă țigan.
 Într' un lung timp, cătră 'n seară,
 Mult timp de când se culcară,
 Țiganul una tracsare,
 Se ridică în picioare,
 Pe Sas după ce-l trezește
 S' apucă și-î povestește:
 „Hoî, stăpâne ce-am visat,
 Un vis tare minunat;
 Din ceriú scară se lăsa,
 Îngerii umblău pe ea,
 Suiaú sus și veniaú jos,
 Era lucru pré frumos.
 Un inger s'a pogorit
 Pân' la mine, pe pământ
 Și pe aripî m'a luat,
 Sus la ceriú m'a ridicat.
 În ceriú cât ce am intrat
 Dumneȃeú m'a cuvântat.
 Dumneȃeú umbla prin casă
 Dumneȃoica sta la masă,
 Îngerî mulți în cor cântăú,
 Îngeróicele jucaú;
 Iar archangelul Gavrilă
 Mă privé cu multă milă,
 Ba la urmă m'a 'ntrebat
 Că aseară ce-am cinat?”

— — — — —
 „Staî țigane, e de-ajuns,
 Că și eú maî am de spus!”
 „Spune-mî, te-ascult bucuroș,

Știú bine, că maî frumos
 N'ai putut de loc visa,
 Spune-mî, că te-oiu asculta!” —
 „Pré frumos vis ai visat,
 Dar se veđi ce s'a 'ntemplat:
 Eú, când voiam se visez,
 Mă trezesc, pe tin' te veđ
 Cum pe scară te urcaî
 Și după tin' mă luaî,
 Mă sui-î p'aceeași scară
 Până sus, și-am stat afară.
 Cuvioșa Magdalină
 Î-mî spuse că 'n ceriú e cină,
 Dar la Dumneȃeú în casă
 Ea pe mine nu mă lasă,
 Ci mă întrebă, ce-î cu mine?
 Eú spun, că te caut pe tine,
 Că ai plecat nemâncat,
 Chiar de fóme olintat.
 Atunci sfenta Magdalină
 Î-mî spuse că ești la cină
 Și că eú se plec acasă
 Că tu ești oprit la masă.
 Ce se fac! Cam mânios
 Mă luaî pe scară 'n jos
 Și cu-aceea m'am mângăiat
Căci purcelul 'l-am mâncat!” —
 „Dór' n'ai făcut'o, mă, asta!?” —
 „Ba făcut eú, ȃeú, și basta!” —
 „Bătu-'l-ar Devla, Sas prost,
 Crească-ți pe cap un barost!
 Prostule, dór' Magdalină
 Nicî nu m'a poftit la cină,
 Ea pe tine te-a mințit,
 Și eú numaî am glumit.
 Spune-mî drept, tot 'l-ai mâncat,
 Nimica nu mî-ai lăsat?” —
 „Nimic, eú credeam că n ceriú
 Veî mânca și tu purcel!” —
 „Urle Devla 'n tine dară,
 Să-ți fi rupt capul pe scară!
 De-a Sasului prietenie
 Numaî dracul se maî știe!” —

Floridor.

Sânge rece

Un englez trecé într'o gabrioleță pe una din stră-
 ȃile cele maî înguste din Londra.

În acela-și stimp un alt englez maî tiner, venia
 într'o trăsuriică din cealaltă parte a străȃii, așa, că se
 opriră pe loc unul în fața altuia, căci nicî unul, nicî
 celalalt, nu aveaú pe unde să maî treacă înainte. Tre-
 buia decî, că unul din ei să dea caîi îndărăt.

Cel bătrân invită pe cel maî tiner ca să se retragă
 el; dar tinerul o negă asta cu obrăsnicie, și sta pe loc.

Ce a făcut atunci bătrânul ? Își scose luleaua din busunar și începu să fumeze, stând pe gânduri.

Dar tinerul englez, și mai flegmatic la apariție, scose un diar din busunar și se apucă să citească.

Trecu astfel mai bine de o oră, fără că unul din ei să se hotărăscă a deschide drumul.

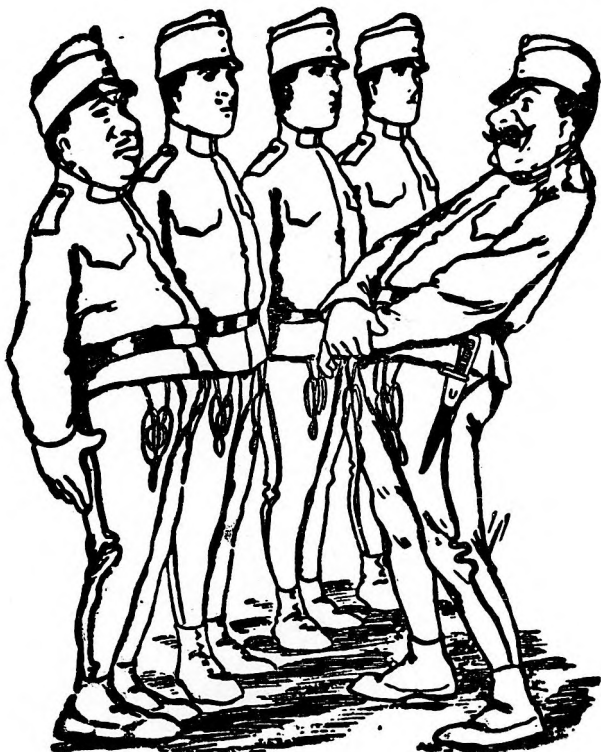
În sfârșit, bătrânul, după ce-și isprăvi de fumat luleaua, rupse tăcerea și duse tinerului :

— Ascultă, prietene, când vei termina cu cetirea, te rog a-mă împrumuta gazeta, s'o citesc și eu !

Vorbele aceste, rostite cu cel mai mare sânge rece, făcură pe tiner să vadă, că are a face cu unul mai încăpăținat ca el și numai așa se retrase înapoi, făcându-î loc să treacă.

Yes-timpul.

Din filosofia d-nului sergent Matraguna.

Sergentul : Infanterist Miculă !

Micula Strêmbii : Herrr !

Sergentul : Spune-mă, de ce se trag clopotele când móre un soldat ?

Micula : Ștințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, de ce e creștin dóră.

Sergentul : Măgarrule ! De funie.

*

Sergentul : Infanterist Miculă !

Micula : Herrr !

Sergentul : Ce dătorie are soldatul in vremea de pace, pe care in vremea de război nu-î prost să o îplinească ?

Micula : Ștințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, să urbesc decât știu.

Sergentul : Măgarrule ! Ceea ce o are la jidanul din cantin !

Marșșș !!!

Metamorfosă.

(Dedicație unei domnișóre.)

Te-am văđut aseară 'n bal,
Eraî albă ca și spuma;
Ađi, veđându-te 'n fereastră,
Eram să jur, că ești — *ciuma* !

I. S.

ȘTIRI TERIBILE.

* *S'a perdut* sócra unui dascál din Avrig. Cine știe de ubicațiunea ei, e rogat — *să tacă*.

* *Eroi necunoscuți*. De multă vreme să încearcă câțiva „eroi“ tupilați în desimea tufelor, a trage lumea ușor credulă pe sfóră, publicând prin unele điare câte tóte, spre a bațjocuri pe bărbații nostri cei mai cu trecere. Așa vedem niște pocniture, de tot caracteristice pentru persóna autorului, in điarele nóstre la adresa cunoscutului Român Paul Papp (Palci) din Beiuș. Đice că și-a iluminat casa cu ocasiunea *serbă-đă-torilor* milenare. Acusă greú pe „badea Palci“ ; đice, că nu e Român cum se cade. Nu subscrie însă articolul tovarășul in politică jupânul uí Guttmann, eo ipso nici nu putem ști cine e entusiasmatorul „naționalist“, presupunem însă, că trebuie să fie *unul*, care *n'are casă*, altmintrea *și el ar fi iluminat'o* dinpreună cu cealalți Români beiușeni. Pécac, că n'are casă, bietul, altmintrea era cruțată farba „Institutului tipografic“. Cu de-al-de-astea disgustăm numai de la luptă pe cei mai bunii ai nostri, și decât ne-a succes a disgusta și pe „badea Palci“, atunci putem merge bihoreniú cu toții in știrea lui Belzebug. Nu-1 vom disgusta însă, pentru că badea Palci are o fericită natură, care să represintă in următorul său cântec ocașional:

Când de silă pus'am in ferești lumine,
Știut'am, că 'n điare nu voiú da de bine,
Dar iluminat'am totuși, gândind una :
Vine vremea când le vom ține lumina
Acelora, cari ne fac se punem lumini,
Arătând pe față ce n'avem in inimă.
După tóte-aceste, dragă băietele,
Care prin điare publici la bárfele :
Mă poți lătra astăđi, lătră-mă și mâne,
„Nu s'aude 'n ceriuri vocea cea de câne !“

* *Epidemie*. «Vulturul» are proces de presă intentat de către vestitul dr Păcurár István, *advocățel* din Hermannstadt, *pentru o eróre de țipar*. Mai veđut'ați o epidemie atât de extravagantă ca *călbasa*, să se lipescă de pe oi și pe bietul *păcurar* ? Simptómele *călbasei* să ved și de pe «esclenta» insinuare (acusă), trimisă la judecătoria de presă de aici. Mai ales in cele ale stilisticeí, întrece epocalele romanuri ale lui Tatár Péter.

Două premii.

— Și așa, dragul meu copil, ai câpătat două premii ?

— Da, tătucă !

— Și pentru ce ?

— Întăiul premiu pentru *buna mea memorie* ce poșed.

— Și cel-l'alt ?

— Și cel-l'alt . . . , cel-l'alt *nu-mi aduc bine aminte.*

La poruncă.

Un soldat pus să păzească la intrarea unui muzeu, primi porunca de a spune civililor se-și lase bastónele la intrare.

Un domn vine cu mânilé în buzunare, soldatul îi strigă aspru :

— Cetățene, lasă-ți bastonul aici !

— Bastonul ? Dar nu veți că n'am baston ?

— Puțin i-mi pasă, — *dute și-ți adă unul !*

O p ă r i t.

Cavalerul: Mi se pare, domnișoră, că prezenția mea de loc nu-ți este plăcută ; mai bine atunci plec — —

Domnișóra: Poftim a remăné încă, d-nule, destule plăceri i-mi cauzează prezenția altora și nu *strică puțină variație.*

TELEGRAME.

Ițig-Pestilența, 18 mai st. n. La expoziția vilelor de aici, premiul prim 'l-a câpătat Iosif Gáll.

Sibiú. 18 mai st. n. Ađi dimineată *Be-Țuică* și-a bătut capul cu idea, că de ce anume umblă el în biblioteca lui *Bruckendal* ?

București. 12 mai st. n. La meetingul ținut ađi aici, fugaciul *Brotea* a definiat politica în următorul chip : „Politică este a fura cuiva ochii din cap, așa, că el se nu te vadă cum îi fură.“

Sibiú, 19 mai st. n. La apostrofarea lui dr. *Dăianú*, că *Tit Livu Albeața* de ce nu umblă **drept**, acesta a respuns : „Pentru ce se umblu eú drept, când știu umbla și **strîmb** ?“

Deva, 18 mai st. n. *Ex-dascălul Luculetx* a plecat încognito din *Deva*, lăsând în urma lui o tobă număi, cu care se i se liciteze — datoriile.

Tilișca, 15 mai st. n. Alegerea de notar în acesta comună s'a făcut. În lipsa altor candidați și mai vârtos în lipsa cunoștințelor recerute, candidatul *Milea* s'a ales cu mare însușețire și cu **unanimitatea a lor două voturi.**

Cărțișóra, 10 mai st. n. Ciobanul *Cârțan*, care a fost la *Roma*, totă ziua povestește la móra din sat publicului măcinător, că s'a jucat de-a popicele cu *Papa* și că mușerea *Papei* 'l-a omenit cu scoverđi, ma chiar i-a și cusut un petec în fundul ciórecilor. *Romulus* și *Remus* de asemenea 'l-au dus în pește la sabinence, după aceea au cinat împreună. Cîna a fost escelentă,

s'a început cu zamă și s'a sfîrșit cu carne. La cină a presidiat însăși mama lui *Romulus*, madam *Lupóică*. Peste nópte a dormit la *Hanibal*, unde *Paganini* i-a cântat din flueră „*Mei ciobane de la oă*“, etc. În ziua următoare s'a pus totă compania pe telegraf și s'a dus în *Africa*, unde cercetară pe regele *Menelik*, care în onórea lor de loc a fript 57 de crocodili, la masă a servit generalu *Baldissera*. De cu seara apoi s'au pus cu toții pe fonograf și plecară îndărăt la *Roma*, unde nevasta *Papei* îi aștep'a cu ciorbă de borș rusesce și cu scoverđi cu curechiú.

Milleniadă.

Procurorul Gódri: Pentru ce nu s'au tras clopotele la catedrala din *Sibiú*, cu prilejul *Duminecii* orbilor tuti-quantu ?

Prota Papiú: Pentru 999 de motive nu s' au tras clopotele și anume:

1., *Miron* nu dá nimica, biserica baní ca 'n palmă, prin urmare e sêracă și urmarea urmărei e, că n'are clopote. Priceporc ?

Gódri: Celealalte 998 de motive ți le ert, ține-le pentru Sfinția ta și pentru cei ce se sfințesc în catedrala din *Sibiú*.

UMOR TRIST.

Un biet tiner serac intră la un avocat.

Avocatul: Ce poștești, d-nule !

Tinerul: Ași cerca ceva de lucru.

Avocatul: Regret, d.nule, și eú tocmai după aceea-mi bat capul !

In drogueria.

- Domnișoră, aveți ceva praf contra stelnițelor.
- Da. Poftim!
- Și e *bun* pentru stelnițe?
- Da, e foarte bun.
- Atunci nu am lipsă de el, fiindcă mie mi trebuie de acela, care e *rău* pentru stelnițe.

Firme la finea veacului.

I.

Dr. I. T. Prohod.
medic român.

II.

Csángo Estvány.
veterinar magiar.

III.

Zora Buricoviciu.
mășă sârbă.

IV.

Izrael Turteltaub.
comerciant jidan.

PARTEA SERIOȘA.

POSTA REDACȚIUNII.

- O. M. I.* Sunt foarte simple, nu se publică.
Verd. Fă mai multe încercări în direcțiunea acésta.
E. F. (C.) De ghicituri n'avem lipsă.
A. Așteaptă până la toamnă.
S. C. «Doina» nu e bună, «Harfa lui David» e răă, «Froul țilei» e pré prosaic, d-ta — nu ești poet.
I. S. Din cele trimise numai «Metamorfoza» ajunge ceva.
Cost. (S.) Am dat de belea cu iub'ul domn S. Păcurar. Ne-a acățat un proces în grumaz și acuma nu știm în America, scđu în Iaponia se fugim de frică. Veđi, scapă «La Vulturul» și o pățește «Vulturul». A naibe! treabă.
Omicron. În numărul viitor.
Lef. Nu sunt bune, nu se pot publica.
E. O. Ești «fain»! Ne mirăm, că mai cutezi a te plânge nouă?! Te-am recomănda direcțiunei de la esposiția millenară, dar precum înțelegem, are și ea destule moime la esposiție. Hängs' of!
Am. Ai cam întârziat.
G. L. D-nul Voniga e tot în Timișóra, «luminează» «Dreptatea». Adreséză-te numai la Redacția «Dreptății»!
U. Y. Versurile sunt pré «clasice», anecdotele *pré moderne* și, cum te vaeți, of! of! off! — nu se vor publica.
Adolf Grünbaum L.) Scrisor dumitale noi chepetat și spune la dumitale che noi nu putem face nimiche la popa vost. Spune la el, che noi đis che el *se spunzure la dumita* și atunci fi, cum đice dumita, — *pace pe vecie*.
Minerva. Sunt bune, dar nu sunt actuale, eo-ipso nu se pot publica. Scrie ceva de umor și-i vom da loc cu totă plăcerea.
Școlarul Nu sě publică. E pré určios lucru când un discipul vré sě batjocurească pe profesorul sěu în public. — Învață și atunci poți fi sigur, că nu te va mai «macera».
Nem. Plângerile d-tale nu sunt întemeiate. Am înțeles chiar din „Dreptatea“, că d-ta ești cel cu muscă pe căciulă.
Z. Măne se spedează.
Eugen. Ne pare rău, dar nu se póte.
T. A. Am vorbit cu el, dar đice, că te închină dracului. Isprăvește cu el pe altă cale.

Tabla regésca din Oradea-Mare.

În decursul septămănei trecute s'au rezolvat următoarele cause :

Senatul civil.

Referent: *Czvek Kálmán.*

- 750 Szabó Lajos tkvi ügye, (ordin).
 860 Vlász Mitru és tsai — Silingyán Zsófia és t. (ordin.)
 869 Procsner Karolin — Florentán Aurelné (ordin.)
 885 Butár Elena — Lupej Gyorgye (schimb.)
 887 G. Fekete Mihály és neje — Kéri Mihály (a. s. f. p.)
 855 B. Szt. Andrási tkptr. — Izbéki F. Antal (a. s. f. p.)
 895 Prunyi Bálint — Maták János és t. (a. s. f. p.)
 904 Arad-csanádi vasut — Csucs György (resp.)
 995 Gombos Mihály — Banciu János (schimb.)

Referent: *Marienescu Athanáz.*

- 899 dr. Schwartz Jenő — néh. Weisz Károly volt örökösei. (sch.)
 903 Király Zsuzsánna — Petneházi Imre (schimb.)
 916 Bereczki Mihály — M. Nagy Imre (p. resp.)

